

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΑΕΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

Το Σύστημα:

δεν θέλει «κερδοσκόπους» της ελεύθερης αγοράς, θέλει
καιροσκόπους της κρατικής διαπλοκής
δεν θέλει ελεύθερες ιδιωτικές επιχειρηματικές σχέσεις, θέλει διακρατικές συμφωνίες
επι πολιτικής βάσης με κράτη ειδικών αναγκών
δεν θέλει εθνική ανεξαρτησία, γιατί αυτή συνεπάγεται απόλυτη υπευθυνότητα, θελει
υποτέλεια στην φανταστική «Ευρώπη» γιατί αυτή το κάνει ανεύθυνο νομέα της κοινωνίας

... τόσο πολύ τυφλώνει η Τύχη τα μυαλά των ανθρώπων όταν δεν θέλει να της
αντισταθούν στην δύναμη που ασκεί.

Titus Livius

(κλείνοντας την εξιστόρηση της κατάληψης της Ρώμης από τους Γαλάτες)

Παραβολή:

Γραία πόρνη πελάτας επαιτούσα ήρε δεσπότης, τρεις μεν βουλομένους δουλεύσαι αυτήν
εν τω οίκω της ανοχής αυτών, ετέρου δε παρεισφρύσαι ορεγομένου.

Να ξεκαθαρίσουμε κάτι καίριο που η κοινωνία το αισθάνεται βαθιά. Στην ορθολογική
σύνταξη της κοινωνίας άλλο μέσο και άλλο σκοπός. Και άλλο σκοπός που είναι και μέσο για
υπέρτερο σκοπό. Λοιπόν υπέρτατος σκοπός είναι η ευδαιμονία του ατόμου. Και αυτός
συνίσταται στο να αναπτύξει κάθε άτομο όλο το δυναμικό του, κάθε ικανότητα που
περιέχεται στην εξατομικευμένη γκάμα δυνατοτήτων που το ορίζει. Και για να γίνει αυτό
χρειάζεται μια κοινωνία ελευθερίας. Και ένα σύστημα πολιτικής οργάνωσης που εγγυάται
την ατομική ελευθερία είναι η δημοκρατία. Στην ουσία της η δημοκρατία είναι το σύστημα
εκείνο που καθιερώνει συστηματική και θεσμική υπευθυνότητα της πολιτικής εξουσίας προς
την κοινωνία, τον λαό ως υπέρτατη κυρίαρχη εξουσία. Αυτή τη θεσμική και συστηματική
υπευθυνότητα εκφράζουν και υλοποιούν οι εκλογές.

Συνεπώς: οι εκλογές δεν είναι αυτοσκοπός. Είναι μέσον για να υπάρχει η συνολική και απόλυτη υπευθυνότητα της πολιτικής εξουσίας του Κράτους προς την κοινωνία, δηλαδή για να ασκείται η εξουσία υπέρ της κοινωνίας και όχι υπέρ του ίδιου του συστήματος διακυβέρνησης. Ούτε είναι η υπευθυνότητα αυτοσκοπός. Είναι μέσον για να υποχρεώνεται η πολιτική εξουσία, την εξουσιοδότηση διακυβέρνησης που παίρνει να την ασκεί για να εξασφαλίζει την ελευθερία των ατόμων δημιουργών της κοινωνίας. Και θέλουμε αυτήν την εγγύηση ελευθερίας για να μπορούμε τα άτομα να επιτυγχάνουμε τη μέγιστη αυτοπραγμάτωσή μας, και έτσι την ευδαιμονία μας. Το ίδιο το κράτος είναι μέσον για τους ατομικούς σκοπούς μας.

Αυτή είναι η ιεράρχηση υπέρτερων σκοπών και υφειμένων μέσων.

Ένα σύστημα δεν έχει δημοκρατική υπευθυνότητα απλώς και μόνον επειδή κάνει εκλογές. Ούτε εκπληρώνει τον τελικό σκοπό του, την ευόδωση της ατομικής αυτοπραγμάτωσης μέσω της ελευθερίας, απλώς και μόνο επειδή τηρεί τις τυπικές διαδικασίες της υπευθυνότητας της πολιτικής εξουσίας προς την κοινωνία. Το ξέρουμε δα καλά αυτό! Το Καθεστώς Leviathan στην Ελλάδα δεν έχει δημοκρατική υπευθυνότητα. Κατέστρεψε τη χώρα λειτουργώντας υπέρ του εαυτού του. Δεν εγγυάται τις ατομικές ελευθερίες των ατόμων της κοινωνίας, και δεν εξυπηρετεί την αυτοπραγμάτωση των δημιουργών. Αντιθέτως καταπνίγει την ελευθερία και καταπιέζει τη δημιουργικότητα της αυτοπραγμάτωσης του ατόμου.

Γι' αυτό το καθεστώς Leviathan στην Ελλάδα είναι κατ' ουσία τυραννικό. (Δεν μας ενδιαφέρουν οι τύποι παρά μόνο ως εχέγγρα ουσίας). Ο ορισμός της ουσίας της Τυραννίας είναι σύστημα διακυβέρνησης που ασκείται υπέρ των συμφερόντων του και όχι υπέρ των συμφερόντων της κοινωνίας. Νάτο το ΝεοΕλληνικό Σύστημα. Και να γιατί θέλει αυτά που θέλει, όπως τα εξήγησα στα προηγούμενα άρθρα μου και όπως τα συνοψίζω στον υπότιτλο παραπάνω. Και να πώς ο Θεός μωραίνει ους βούλεται απολέσαι, όπως και η Θεά Τύχη του Titus Livius τυφλώνει τις ηγεσίες που αντιστέκονται στο Άνυσμα της Ιστορίας. Και να το οικτρό αποτέλεσμα, η Ελλάδα όπως στην παραβολή της επικεφαλίδας.

Το ΝεοΕλληνικό Σύστημα αποχωρίστηκε από την Κοινωνία. Λειτουργεί υπέρ εαυτού. Έγινε ένα Τυραννικό Καθεστώς Φαυλοκρατίας. Η πληρεξουσιότητα της κυριαρχίας επανέρχεται στην πηγή της, στην κοινωνία.

Και τι κάνουμε τα άτομα-δημιουργοί της κοινωνίας;

Ιδού η απλή απάντηση:

«Θεωρούμε ότι αυτές οι Αλήθειες είναι αυτοφανείς: ότι όλοι οι άνθρωποι δημιουργούνται ίσοι, ότι κληροδοτούνται από τον Δημιουργό τους με ορισμένα αναπαλλοτρίωτα Δικαιώματα, ότι μεταξύ αυτών είναι η Ζωή, η Ελευθερία και η Επιδίωξη της Ευτυχίας – ότι για να εξασφαλιστούν αυτά τα Δικαιώματα Διακυβερνήσεις [Πολιτικές Εξουσίες] θεσμοθετούνται μεταξύ Ανθρώπων, αντλούσες τις δίκαιες Δυνάμεις τους από τη Συγκατάθεση των Κυβερνωμένων, ότι οποτεδήποτε όποια Μορφή Κυβέρνησης καθίσταται καταστρεπτική εκείνων των Σκοπών [των Τελών] είναι το Δικαίωμα του Λαού να την αλλάξει ή να την καταργεί, και να θεσμοθετεί νέα Διακυβέρνηση, θέτοντας τα θεμέλιά της σε τέτοιες αρχές, και οργανώνοντας τις Εξουσίες της σε τέτοια Μορφή, που θα τους φαίνεται πιο πιθανή να επιτύχει την Ασφάλεια και την Ευτυχία τους».

(Από τη Διακήρυξη της Αμερικανικής Ανεξαρτησίας, 4 Ιουλίου 1776).

Για εκλογές να μιλάμε τώρα!

Υ.Γ. Οι Εκλογές του «Καλλικράτη» πάνε πακέτο με το Μνημόνιο. Και τα δυο αποδυναμώνουν την Εθνική Κυβέρνηση στις αρμοδιότητες ακριβώς που έγκειται η ουσία της: στην εξασφάλιση της κυριαρχίας και ανεξαρτησίας της κοινωνίας. Οι «περιφέρειες» αποσκοπούν στην εθνική υποτέλεια προς «Ευρωπαϊκούς θεσμούς». Αυτό που το Μνημόνιο έχει ήδη κάνει.

[Δημοσιεύθηκε στον "ΠΑΤΡΙΝΟ ΤΥΠΟ"].